

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဖောင်ညှိမြိုင် (သန္ဓ်ချဉ်း)

စိတ်ဉာဏ်

လွမ်းသလေဖောင်ကြီးဖော်ကွာဝေး

အပါအဝင်

ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

ဖောင်ညှိမြိုင် (သန္ဓ်ချဉ်း)၊ ဖောင်ပျိုးကြီး၊ သိန်းဝင်း၊ သိဟထိပ်တင်စောပင်း၊ အောင်ကျော်နုတ်လူဦး

အိန္ဒိယနိုင်ငံ
အိန္ဒိယနိုင်ငံ

သီဟထိပ်တင်စော (ဂမ္ဘီရရေစက်)

အိန္ဒိယနိုင်ငံ
အိန္ဒိယနိုင်ငံ

အခန်း(၁)

“ကိုအုတ်”

“ဟင်....ဘာလဲချစ်”

“တကယ်လို့ ချစ်မရှိတော့ရင်လည်း ကိုအုတ်

ချစ်ကိုဆက်ချစ်နေရမယ်နော်။ နောက်မိန်းမ မယူရဘူးနော်”

“ဟာ.....ချစ်၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်ပြောတာသာ ကတိပေးပါ”

“ကတိပေးပါတယ်ကွာ။ ချစ်ရယ်၊ ကိုရယ်၊ သမီးလေး နှင်းဥက္ကာလွင်ရယ် တစ်သက်လုံးအတူ နေကြမယ်။ မခွဲမခွာပေါ့။ နောင်ဘဝရှိရင်လည်း ချစ်နဲ့ကိုအုတ်နဲ့ သမီးလေးနဲ့ မိသားစုအဖြစ် ပြန်ဆုံ ကြဖို့ ဆုတောင်းမယ်”

“ချစ်ကတော့ ချစ်အရင်သေသွားရင်လည်း လူဝင်စားအဖြစ်နဲ့ပြန်လာပြီး ကိုအုတ်ကိုယူမှာပဲ”

“ဟော.....ပြောပြန်ပြီ ပေါက်ကရတွေ။ တော်ပြီကွာ.....။ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ချစ်က ရင်ထဲရှိတာပြောတာပါ။ ချစ်သေသွားရင်....”

“တော်ပြီဆို”

ကိုဥက္ကာက မြသက်နှင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့်ဖြစ်သည်။ ပြောခွင့်မပေးနိုင်၍ ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ကိုဥက္ကာနှင့်မြသက်နှင်းတို့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းက မကြာလှသေးပါ။ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်ထဲမှာပင် ရှိပါသေးသည်။

နှစ်ဦးသား ချစ်သူဖြစ်၊ ချစ်သူသက်တမ်း သုံးနှစ်ကြာပြီးမှ မိဘများ

သဘောတူလက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကိုဥက္ကာကလည်း မြသက်နှင်းကိုချစ်၊ မြသက်နှင်းကလည်း ကိုဥက္ကာကိုချစ်။ အချစ်တွေ ကဲလွန်းသည်၊ ပိုလွန်းသည်ဟု အပေါင်းအသင်းတွေက ပြောခဲ့ကြသလို ကိုဥက္ကာမိဘများကပင် ‘မင်း တို့က လွန်လွန်းပါတယ်’ဟု ထုတ်ပြောရသည်ထိ။

“ဒါကတော့ ရှေးဘဝအဆက်ဆက်က ပတ်သက်ဖူးခဲ့တဲ့ သစ္စာတရားကြောင့် ဒီဘဝမှာ ဒီလို ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့”

ကိုဥက္ကာက ဖြေတတ်သလို....

“နောက်ဘဝလည်း ဆက်ချစ်ကြဦးမှာ”

ဟု မြသက်နှင်းက ရယ်၍ ပြောတတ်သည်။

သမီးကလေး နှင်းဥက္ကာလွင်ကို မွေးဖွားလာတော့လည်း လင်မယားနှစ်ဦးစလုံး အသည်းတုန် အူတုန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၊ ချစ်ခဲ့ကြရပြန်၏။

“အားကျတယ်ကွာ”

ကိုဥက္ကာ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုသီဟကပြောတော့...

“အားကျရင် ငါတို့လိုဖြစ်အောင်ကြိုးစား။ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမနေနဲ့။ အချိန် တန်လို့မှ မသီးမပွင့်တာ မျိုးစေ့မှန်ပင်မသန်လို့ပဲ”

ကိုဥက္ကာက ပြန်နောက်တတ်၏။

“ဟ.....အပင်ကတော့ သန်တယ်ကွ။ စိုက်စရာ မြေမရှိသေးတာ”

ကိုသီဟကလည်း အားကျမခံ။

“နှင်းတို့ရှာပေးရမလား”

မြသက်နှင်းက အပြုံးဖြင့်စ၏။

“နေပါကွာ....။ မြသက်နှင်းလို မိန်းမမျိုးတော့ ငါဘယ်လိုမျှ
မရနိုင်ပါဘူး”

“မှန်တယ် သူငယ်ချင်း။ ငှက်ဖြစ်ရင် တစ်ကိုင်းတည်းနားမှာ
အိပ်ရာဝင်ရင် တစ်ခြင်ထောင် တည်းအိပ်မှာ။ ဟား ဟား ဟား”

“အို.....ကိုအုတ်ကလဲ”

ကိုဥက္ကာ၏ အနောက်အပြောင်ကြောင့် မြသက်နှင်းမျက်နှာနီသွားသည်။
ကိုဥက္ကာကတော့ သဘောကျစွာ တဟားဟား။

*

အခန်း(၂)

ဇမ္ဗူဒိပ် နမိတ်ထွန်း၏ ။

မြသက်နှင်းပြောသောစကားတို့သည် မြသက်နှင်းကိုနိမိတ်ဖတ်ခဲ့သလို
ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကိုဥက္ကာ ထင်သည်။

ကြည့်ပါ။

မြသက်နှင်းတစ်ယောက် နယ်မှ အဒေါ်တစ်ဦး၏ နာရေးကိစ္စအသွားတွင်
သူမစီးသွားသော ကားတိမ်းမှောက်သွားရာ ကံဆိုးသော မြသက်နှင်းတစ်ယောက်
နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးပါးသွားခဲ့ရ၏ ။

ကိုဥက္ကာတစ်ယောက် အရူးမီးဝိုင်းခံစားလိုက်ရသည်။

သမီးကလေးနှင်းဥက္ကာလွင်ကိုဖက်ကာ ကိုဥက္ကာဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ရ၏။
မိဘများနှင့် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများမှာ မြသက်နှင်း၏ နာရေးကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ရင်း
ကိုဥက္ကာအား နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျရ၏။ သို့တိုင် ကိုဥက္ကာခမျာ အရူးကြီးပမာ။

“ညက မြသက်နှင်း ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို
ခွဲမသွားဘူးလို့ပြောတယ်”

ကိုဥက္ကာစကားကြောင့် ကိုသီဟစိတ်မကောင်း။

“တရားနဲ့ဖြေပါ ကိုဥက္ကာ။ မြသက်နှင်းက သူ့ခရီးသူဆက်သွားပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ မြသက်နှင်း ဘယ်မှမသွားဘူး။ သမီးလေးနဲ့
ကျွန်တော့်အနားမှာပဲနေတယ်”

“အစွဲအလမ်း မကြီးပါနဲ့ဗျာ။ အရာရာကို စိတ်အလိုလိုက်နေရင်
ကိုယ်ပဲဒုက္ခများရမှာ”

“စွဲလမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ကို မြင်ရတာ ။ ညဆိုရင်
ကျွန်တော်နဲ့လာ အိပ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ။ ခင်ဗျားစိတ်က လှည့်စားနေတာ ဖြစ်မှာပါ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ရူးနေတယ်ထင်လို့လား”

ကိုသီဟ သက်ပြင်းချရ၏ ။

မိဘများကလည်း ဖျောင်းဖျမနိုင်တော့၍ လက်လျှော့ထားလိုက်သည်။
ကြာလျှင်အချိန်က ကုစားသွားလိမ့်မည်။ လောလောဆယ်မှာတော့
သံယောဇဉ်ကြိုးက အပူမီးကို မွှေးနေသည်ပဲ။ တရား ရေပင်ဖျန်းပက်၍ မနိုင်သော
တဏှာမီး။

သို့ဖြင့်

ရက်မှသည်လ.....

လမှသည်နှစ်.....

ပြောင်းလဲရွေ့လျားလာခဲ့သည်။

*

အခန်း(၃)

သို့သော်.....

ကိုဥက္ကာတစ်ယောက်သည်ကား အနည်မထိုင်နိုင်။

သမီးကလေး နှင်းဥက္ကာလွင်ပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာခဲ့ရာ
ကျောင်းနေရွယ်ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကိုဥက္ကာ မြသက်နှင်းကို မမေ့သေး။ မေ့မရသေး။

“ကိုသီဟ ညက ကျွန်တော်အိပ်မက်မက်တယ်ဗျ။ မြသက်နှင်းက
ကျွန်တော့်ကို လာပြောတယ်။ သူ့ကိုပေးထားတဲ့ကတိ မဖျက်ပါနဲ့တဲ့”

ကိုဥက္ကာ၏ အပြောကြောင့် ကိုသီဟ ရင်မောရပြန်သည်။

“ဘာကတိလဲ”

“နောက်မိန်းမ မယူဘူးဆိုတဲ့ကတိလေ”

“မြသက်နှင်းဆုံးတာ ကြာပြီလေဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး။ ကတိဟာကတိပဲ။ ကျွန်တော် မြသက်နှင်းကိုချစ်တယ်။
အခုလည်း ချစ်နေဆဲပဲ”

“အဲဒါဆို ပြီးတာပဲဗျာ။ ခင်ဗျားရင်ထဲက ချစ်နေတာ ပြဿနာမရှိပါဘူး။”

“ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစားချင်နေလို့ဗျ”

မြသက်နှင်းဆုံးခဲ့သည်မှာလည်း ကြာ၊ သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဗျာလည်းများနေခဲ့ပြီး အရွယ်ကလည်း ရှိနေသောကြောင့် ကိုဥက္ကာ၏ စိတ်အနာဒဏ်ရာများ ပြေစေချင်သည်ကတစ်ကြောင်း မို့ မိဘများက စီစဉ်ခြင်းဖြစ်၏ ။

မိဘများက သူတို့၏ စီစဉ်မှုကို ကိုသီကိုပါ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့သည်မို့ ကိုသီဟသိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စဉ်းစားသင့်တဲ့အချက်ပဲ။ စိတ်ကူးယဉ်မနေဘဲ လက်တွေ့ ကျကျ အဖြေရှာဖို့သင့်တယ်ကိုဥက္ကာ”
ကိုဥက္ကာလက်မခံ။

“သစ္စာတရားဆိုတာ နှစ်ကာလကြာလည်း မပျက်ရဘူးဗျ။ ကျွန်တော်နောက်မိန်းမယူရင် မြသက်နှင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်ရာရောက်သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိကလည်း ရှိတယ်လေ”

“သမီးလေး နှင်းဥက္ကာလွင်ကို ထိန်းကျောင်းဖို့ မိခင်တစ်ယောက်လိုတာအမှန်ပဲ ကိုဥက္ကာ။ သမီးဆိုတာ မိခင်အုပ်ထိန်းရတာ ဗျ”

“ကျွန်တော့်အဖေရော၊ အမေရော ရှိနေတာပဲဗျာ။ သူ့အဘိုးအဘွားရှိနေမှတော့ ဘာပူစရာလိုလဲ။ တော်ကြာ မိထွေးလက်ရောက်မှ သမီးကလေးစိတ်ဆင်းရဲရမှာ”

မိဘများက မည်သို့နားချနားချ၊ မိတ်ဆွေများက မည်သို့တိုက်တွန်းတိုက်တွန်း ကိုဥက္ကာ လက်မခံ။

“သမီးလေးကို မိထွေးလက် လုံးဝမအပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက
မြသက်နှင်းနေရာမှာ လည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ရယ်၊
မြသက်နှင်းရယ်၊ သမီးကလေး နှင်းဥက္ကာ လွင်ရယ် ဒီမိသားစုလေးကို မဖြိုခွဲကြပါနဲ့။
ခင်ဗျားတို့မသိပေမယ့် ကျွန်တော်သိနေတယ်။ ကျွန်တော် တို့မိသားစုထဲမှာ
မြသက်နှင်းရှိနေတယ်”

ကိုသီဟ လက်လျှော့လိုက်သည်။

နေပါစေဦး.....။

အနာတက် ဆေးချက်မရှိဖြစ်နေဆဲပဲဟု သဘောပိုက်လိုက်သည်။
တစ်နေ့နေ့တော့ ကိုဥက္ကာ ၏ စိတ်ဒဏ်ရာများ ပြေသွားမှာပါဟု တွေးလိုက်၏ ။

သို့ဖြင့်ပင် ကိုဥက္ကာ၏ မိဘများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ဆုံးပါးသွားကြသည်။ ယခုတော့ ကိုဥက္ကာ နှင့်သမီးကလေး
နှင်းဥက္ကာလွင်နှစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သည်။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝ။

ကိုဥက္ကာကတော့ မြသက်နှင်းရှိနေဆဲပါဟု အခိုင်အမာပြောနေဆဲ။

*

အခန်း(၄)

အချိန်ဆိုသည်က ရပ်တန့်မနေ။ နွေမိုးဆောင်း
အလီလီပြောင်းသွားသလို နှင်းဥက္ကာလွင် ကလေးပင် အပျိုဖားဖားဖြစ်လာပြီ၊
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

သို့တိုင် ကိုဥက္ကာလွင်နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနိုင်သည်ကို

ကိုသီဟတို့အပေါင်းအသင်းတွေ အားကျဖွယ်၊ လေးစားဖွယ် တွေ့ရှိလာရ၏။
ချီးကျူး၍ လည်း မဆုံးနိုင်။

ကိုဥက္ကာကသာမက နှင်းဥက္ကာလွင်ကပါ ကိုဥက္ကာဘက်က ရှိလာ၏။

“သမီးရဲ့ဖေကြီးကို မိန်းမ မပေးစားတော့ဘူးလား”

တစ်ခါတရံ ကိုသီဟက နှင်းဥက္ကာလွင်ကို စ,တတ်သည်။

ထိုအခါ

“ဟင့်အင်း....ဖေကြီးကလည်း ဘယ်မိန်းမမျှ ထပ်ယူမှာမဟုတ်ဘူး။

ဖေကြီးထပ်ယူမယ်ဆိုရင် လည်း သမီးက သဘောမတူဘူး။ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

နှင်းဥက္ကာလွင်က မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူ့ကိုပြုစုဖို့ လိုသေးတယ်လေကွယ်။ သမီးရဲ့ဖေကြီးက

အသက်ကြီးလာပြီလေ”

“သမီးပြုစုတာ ဦးတို့သိသားပဲ။ သမီးအရမ်းလိမ္မာပြီး အလွန်သိတတ်တဲ့

မိန်းကလေးဆိုတာ ဦး လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင်

သမီးကချစ်သူတွေ့ပြီး.....”

“ဟင့်အင်း.....ဟင့်အင်း....သမီး ဖေကြီးကို ဘယ်တော့မှခွဲမသွားဘူး။

ချစ်သူလည်း မရှာဘူး”

ကိုသီဟပြီးနေမိသည်။

သူတို့သားအဖမှာ တကယ်ပင်ထူးခြားလှပါသည်။ ကိုဥက္ကာကို

ပတ်ဝန်းကျင်က ဆွေမျိုးများက မိန်းမယူရန်

လာရောက်စပ်ဟပ်ဆွေးနွေးသည့်အခါတိုင်း ကိုဥက္ကာကရော၊ နှင်းဥက္ကာလွင်ကပါ

ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆန်ကြသလို....

နှင်းဥက္ကာလွင်ကိုချစ်သည်ဟု ချဉ်းကပ်လာသည့်လူငယ်တိုင်းလည်း
အဆုံးတွင် အလံဖြူ ထောင်ကာ အရှုံးပေးသွားကြရသည်။

သူတို့သားအဖ၏ နှောင်ဖွဲ့မှုထဲသို့ မည်သူမျှကြားမဝင်နိုင်။
ထိုသို့ကြားမဝင်နိုင်သည်မှာ မြသက် နှင်းက ရစ်ပတ်ထားသောကြောင့်ဟု
ကိုသီဟတို့လက်ခံထားခဲ့ကြ၏ ။

“မြသက်နှင်းရဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ဘယ်မိန်းမမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး”

ကိုဥက္ကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြေညာသလို....

“မေမေ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး”

နှင်းဥက္ကာလွင်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့၏ ။

ကိုသီဟတို့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

“ရှားမှရှား တကယ့်မေတ္တာသမားတွေပဲ”

သည်သို့ မှတ်ချက်ပြုခဲ့ကြရ၏ ။

*

အခန်း(၅)

ယခုတော့ အနောက်က နေထွက်ခဲ့ပြီ။ ကောင်းကင်က မြေလွှာဖြစ်ခဲ့ပြီ။
ဝသုန်က ကောင်းကင် နေရာ ရောက်သွားပြီ။

ကြည့်ပါဦး.....။

“ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းနေမိပြီဗျာ” တဲ့။

ကိုဥက္ကာ၏ စကားကြောင့် ကိုသီဟကြက်သေသေကာ မယုံနိုင်သလို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။ အံ့ဩလွန်း၍ ရုတ်တရက် စကားပင်မပြန်နိုင်။

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာဗျ။ ခင်ဗျားမယုံဘူးလား။”

“နားရှိလို့သာ ကြားရတာ ဗျာ။ မယုံတာအမှန်ပဲ”

“အမှန်ပါ ကိုသီဟရာ။ ကျွန်တော်နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ခင်ဗျားပဲ ကြေညာခဲ့တာလေ။ မြသက်နှင်းနေရာမှာ ဘယ်မိန်းမမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူးလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကံကြမ္မာက မျက်လှည့်ပြတယ်ပြောရမလား၊ နှလုံးသားက ဆန်းကြယ်တယ် ပြောရမလား တစ်ခုခုပါပဲ။ အဲဒီ မိန်းကလေးကိုတွေ့ပြီး ကျွန်တော်သိပ်ကို လှုပ်ရှားခံစားသွားရတယ်”

ကိုသီဟက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျား မြသက်နှင်းကို မေ့လိုက်ပြီလား။”

“အဲဒီ လိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား မြသက်နှင်းနေရာမှာ အစားထိုးတော့မယ်ပေါ့”

“အဲဒီ လိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား မြသက်နှင်းကို ပေးထားတဲ့ကတိ ဖျက်တော့မယ်ပေါ့”

“အဲဒီ လို ဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျား မြသက်နှင်းကို သစ္စာဖောက်တာပဲ”

“အဲဒီ လိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

ကိုဥက္ကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ တောင်းပန်ကြည့်ကြည့်သည်။ ကိုသီဟ တဟား ဟားအော်ရယ်လိုက်၏ ။

“ကျွန်တော်က အတည်နဲ့နောက်နေတာပါ ကိုဥက္ကာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကိုယ်ချင်းစာ ပါတယ်။ အမျိုးသမီးက ဘယ်ကလဲ။ ခင်ဗျားတို့ရုံးကလား၊ ခင်ဗျားတို့ ရပ်ကွက်ထဲကလား”

ကိုဥက္ကာ ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ မန္တလေးက.....”

“ဟ.....နဖူးစာရွာလည်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မန္တလေးသူကိုတွေ့ပြီး ကြိုက်လာတာလဲ”

ကိုဥက္ကာ ရှက်မျက်နှာဖြင့်.....

“တစ်လောက ရုံးကိစ္စနဲ့ မန္တလေးသွားရင်း တွေ့လာတာ”

ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“တော်တော်လှလို့လား”

ကိုသီဟအမေးကို မဖြေဘဲ.....

“ဘယ်သူလဲဆိုတာသိရင် ခင်ဗျား သိပ်အံ့ဩသွားမယ်”

ကိုဥက္ကာက သူ့စကားသူဆက်သည်။

“ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုစိန်တင်ရဲ့သမီးလေးပဲ”

“ဗျာ....”

“ဟိုဗျာ....ကျွန်တော်တို့ရုံးကနေ မန္တလေးကိုပြောင်းသွားတဲ့ ကိုစိန်တင်လေဗျာ။ ခင်ဗျားမှတ်မိ တယ် မဟုတ်လား။ မြသက်နှင်းဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ပြောင်းသွားတာလေ”

“ကိုစိန်တင်ကို မှတ်မိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်အံ့ဩတာက ခင်ဗျားသဘောကျတာ ကိုစိန်တင့် သမီးဆိုလို့ပါ။ ကလေးမလေးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော့်အထင် ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုးပေါ့ဗျာ”

“ဟာဗျာ.....”

ကိုသီဟ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ကိုဥက္ကာကိုသာ ငေးကြည့်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

“အင်း.....ကျွန်တော့်သမီး နှင်းဥက္ကာလွင်ထက်တောင် ငယ်မှာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားသမီး နှင်းဥက္ကာလွင်က ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ကိုစိန်တင်တို့ကရော လက်ခံမတဲ့လားဗျာ”

“အဲဒါလည်း သိပါတယ်”

“ဒါနဲ့များဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမသိဘူး ကိုသီဟရာ။ ကျွန်တော်ပဲ သိတယ်။ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော် စွဲလမ်းသွားတာ”

ကိုသီဟက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သဖြင့်

“ဘာလဲ အဲဒီ ကလေးမလေးက မြသက်နှင်းနဲ့တူလို့လား”

မေးလိုက်သည်။

ကိုဥက္ကာ ပိုးသေသွားသည်။ အတန်ကြာမှ.....

“အင်း.....မြသက်နှင်းနဲ့ တူတော့မတူပါဘူး။ ဆင်တောင်မဆင်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရုပ်ရည် ကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တစ်မျိုးပဲ။ စိတ်ကဖြစ်သွားတာ”

“ခင်ဗျားတို့ တွေ့ခဲ့ပုံလေး ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေးသွားတယ်ဗျာ။ အလုပ်ကိစ္စပြီးလို့ မပြန်ခင်မှာ ကိုစိန်တင်နဲ့ တွေ့လို့ အိမ်ကိုအလည်ခေါ်လို့ လိုက်သွားတာ။ အိမ်ရောက်လို့ သူတို့လင်မယားနဲ့ စကားပြောနေတုန်း သူတို့သမီးလေးက ကော်ဖီလာချပေးတယ်။ အဲဒီ ကောင်မလေးပဲ။ ကော်ဖီချပြီး ‘သောက်ပါဦး’ လို့ မော့အပြောမှာ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဆုံတယ်။ ဆုံဆုံချင်း ရင်တွေခုန်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းခံစား လိုက်ရတယ်။ သူ့ကို ရင်းနှီးပြီးသားလို့ စိတ်ကထင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူကလည်း မျက်လုံးဝိုင်း ဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ မျက်လုံး အဲဒီ အကြည့်တွေကတော့ မြသက်နှင်းမျက်လုံး၊ မြသက်နှင်း အကြည့်မျိုးပဲ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားရောဂါဟောင်း ထလာတာပဲ”

“မြသက်နှင်းဆုံးစဉ်က ခံစားရတာ နဲ့ မတူဘူး။ မြသက်နှင်းနဲ့စတင်ပြီး ဆုံတွေ့စဉ်က ဖြစ်ခဲ့သလို မျိုးပဲဗျ”

“သူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ပန်းယွန်းတဲ့”

“သူ့ကို မန္တလေးမှာ မွေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက သူတို့မှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ။ အဲဒီ ကောင်ကြီးက အခုစစ်ဗိုလ်ဖြစ်နေပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှာ တာဝန်ကျနေတယ်။ ပန်းယွန်းက ရန်ကုန်မှာကိုယ်ဝန်စ၊ရှိပြီး မန္တလေးကျမှ မွေးတာတဲ့”

“ခင်ဗျား ပန်းယွန်းနဲ့စကားပြောခဲ့ရလား”

“တစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး”

ကိုသီဟ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ ကိုဥက္ကာ”

ကိုဥက္ကာ၏ အဖြေက အဆင်သင့်ရှိပုံရ၏ ။ မဆိုင်းမတွ ထွက်လာသည်။

“ပန်းယွန်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဒုက္ခော.....”

*

အခန်း(၆)

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုသီဟထံသို့ နောက်ထပ်ရောက်လာသူမှာ နှင်းဥက္ကာလွင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာအပျက်ပျက်၊ မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့်.....။

“ဦး....ဖေကြီးကို ကြည့်ပြောပါဦး”

ပန်းယွန်းကိစ္စဖြစ်မှာပဲဟု ကိုသီဟ တွေးလိုက်မိသော်လည်း မသိဟန်ဖြင့်....

“ဘာများလဲ သမီးရဲ့”

“ဖေကြီး ဖောက်ပြန်နေပြီ”

“ဟေ.....”

“ဖေကြီးလေ မန္တလေးက ပန်းယွန်းဆိုတဲ့

ကောင်မလေးကိုလက်ထပ်ယူမယ်တဲ့”

“နောက်တာနေမှာပါ သမီးရာ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့၊ အတည်ပြောတာ၊ သမီး သဘောတူလားတဲ့။
သမီးကိုမေးတယ်”

နှင်းဥက္ကာလွင် မျက်ရည်တစ်စ မျက်လုံးအိမ်မှ စီးကျလာသည်။
သူမကိုကြည့်၍ ကိုသီဟစိတ်မ ကောင်း။ ကိုဥက္ကာ၏ ခံစားမှုသည် ယခင်က
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေသော မိသားစုလေးကို အပူသောကများ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပေပြီ။

“သမီးကတော့ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။
ဦး....စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲဒီ ပန်းယွန်း က သမီးထက်တောင်ငယ်သေးတာ”

“အင်း.....ဟုတ်တာပေါ့”

“မေ့မေ့နေရာမှာ သမီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာမပေးနိုင်ဘူး”

“သမီး မပူပါနဲ့။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူလက်ထပ်ချင်ပေမယ့် ပန်းယွန်းက
လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းယွန်းမိဘတွေကလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးက အသည်းအသန်ဖြစ်နေပုံပဲ။ နောက်တစ်ပတ်တောင်
မန္တလေးတက်မလို့တဲ့”

“သမီးက မလွှတ်နဲ့ပေါ့”

“ရမှာမဟုတ်ဘူးဦးရဲ့။ မရတဲ့အတူတူ သမီးပါလိုက်သွားမယ်လို့
စိတ်ကူးတယ်။ သမီး ကျောင်း လည်းပိတ်ထားတာပဲလေ။ သမီးလိုက်သွားပြီး
ပန်းယွန်းနဲ့ပါတွေ့မယ်။ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက် မယ်”

“သမီးဖေကြီးက စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“ဆိုးပေ့စေ။ မေ့မေ့နေရာမှာ အစားထိုးရအောင် ပန်းယွန်းက

ဘာမှိုလို့လဲ။ အို...ဘယ်သူဖြစ် ဖြစ်ပါ။ မေမေ့နေရာကို လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး။
သမီးကတော့ အပြတ်ပဲ”

“တကယ်လို့...ဦး မေးမယ်နော်။ ပန်းယွန်းနဲ့
သမီးဖေကြီးအဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုရင် သမီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နှင်းဥက္ကာလွင် မျက်ရည်များနှင့်ပြုံး၏ ။ နာကျင်ပြုံး။
“သမီး ဖေကြီးနဲ့ အပြတ်ပဲ”

*

အခန်း(၇)

ကိုသီဟတစ်ယောက် ကြားမှရင်ပူနေရလေပြီ။

ကိုဥက္ကာက ပန်းယွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မလျှော့တော့မည့်သဘော။
နှင်းဥက္ကာလွင်ကလည်း ပန်းယွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လျှော့မပေးမည့်သဘော။
သူတို့သားအဖ လွန်ဆွဲနေကြလေပြီ။

ကိုဥက္ကာက မလျှော့လျှင် နှင်းဥက္ကာလွင်နှင့်
ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ကြတော့မည်။ သူတို့ သားအဖကို
သူစိမ်းတစ်ဦးကြောင့် စိမ်းစိမ်းကားကား မဖြစ်စေလိုပါ။

ကိုသီဟက ကိုဥက္ကာကို နားချကြည့်ပါသေးသည်။

“နှင်းဥက္ကာလွင်က ပန်းယွန်းကိစ္စကို လုံးဝသဘောမတူဘူးလို့
ပြောသွားတယ် ကိုဥက္ကာ”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီလိုပဲပြောတယ်”

“ခင်ဗျားနောက်မဆုတ်ရင် ခင်ဗျားသမီးက ခင်ဗျားကိုအပြတ်ပဲလို့ သူ့သဘောကို ပြောသွားတယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောတာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ။ စိတ်အလို သိပ်မလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ သမီးအတွက်လည်း ထည့် စဉ်းစားပါ”

“ကျွန်တော်ပန်းယွန်းကို မမေ့နိုင်ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား နောက်မဆုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

ကိုဥက္ကာမဖြေ။ သူ့မျက်နှာမှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အထင်းသားပေါ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့သားအဖရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို မပျက်ပြားစေချင်ဘူးဗျာ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုက်မိုက်မဲမဲ တော့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

ပြောသာပြောရသည်။ ကိုဥက္ကာ နားဝင်ပုံမပေါ်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုဥက္ကာ မန္တလေးတက် သွားသည်။ ပန်းယွန်းနှင့်တွေ့ရင် လက်ထပ်ဖို့အတွက် ကြိုးစားရန်။

နှင်းဥက္ကာလွင်လည်းလိုက်သွားသည်။ ပန်းယွန်းနှင့်တွေ့ရန် ဖခင်နှင့်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ကိုဥက္ကာ နှင့် ပန်းယွန်းလက်ထပ်ရေးကို ဖျက်ရန်။

ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ။

အဖြေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။ ကိုသီဟ ရင်မောစွာ ကျန်ရစ်၏ ။

*

အခန်း(၈)

မန္တလေးမှပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုသီဟထံသို့
ကိုဥက္ကာအပြေးရောက်ချလာသည်။ သူ့ မျက်နှာမှိုရသလို၊ ရွှင်ပျမြူးတူးစွာ။

“မင်္ဂလာသတင်းမျိုး.....ကိုသီဟရေ”

စစချင်း ကိုဥက္ကာ ပြောသည့်စကား။

“ဆိုပါဦး ကိုဥက္ကာ ဘယ်လိုမင်္ဂလာသတင်းလဲ”

“ပန်းယွန်းပေါ့ဗျာ”

“ပန်းယွန်းဘာဖြစ်လဲ။ တခြားတစ်ယောက်နဲ့

ပန်းယွန်းမင်္ဂလာတော့မှာတဲ့လား”

ကိုသီဟက အရွန်းအပြက်သဘောမျှ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ကိုဥက္ကာ
မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ပေါက်ကရတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ကျွန်တော်က
စကားအကောင်းပြောမှာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ပြောပါ.....ပြောပါ”

“ပန်းယွန်းနဲ့ကျွန်တော် လူကြီးတွေကွယ်ရာမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။
တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တားမရဆီးမရတဲ့စိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။
ပန်းယွန်းကို လက်ထပ်ပါရစေပေါ့”

“ပန်းယွန်းက ဘာပြောလဲ”

“သူ့ကို လက်ထပ်ချင်ရင် သူ့မိဘတွေကိုပြောပါတဲ့”

“သူ့သဘောကိုရော ခင်ဗျား မမေးဘူးလား”

“မေးတာပေါ့ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို မငြင်းပါဘူး”

“တကယ်....”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ”

“နှင်းဥက္ကာလွင်ကရော ဘာပြောလဲ”

“သမီးနဲ့ပန်းယွန်းကို တွေ့ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ သမီးက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ သဘောမတူတာ ခင်ဗျားသိသားပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ.....။ အခု မန္တလေးကိုလိုက်တာတောင်

ခင်ဗျားနဲ့ပန်းယွန်းကိစ္စ ဖျက်ရအောင် လိုက်တာပဲဟာ”

“ဟာ....ခင်ဗျားကို သမီးကအဲဒီ လိုပြောသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း....ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရရင် ခင်ဗျားသိပ်အံ့ဩသွားမယ်

ကိုသိဟ။ သမီးက ပန်းယွန်းနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။ ဖေကြီး ပန်းယွန်းကိုလက်ထပ်ချင်ရင် လက်ထပ်ပါတဲ့။ သမီးလည်း ပန်းယွန်းကိုချစ်တယ်တဲ့”

“ဗျာ.....”

ကိုသိဟအံ့ဩမှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ....။ ဘာကြောင့်လဲ.....။

ကိုသိဟရင်မှာ သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းထန်သွားခဲ့၏ ။

*

“သမီးက ကိုဥက္ကာကို ပန်းယွန်းနဲ့သဘောတူလိုက်ပြီဆို”

သိချင်စိတ်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ကိုသီဟ နှင်းဥက္ကာလွင်နှင့် သွားတွေ့ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်.....ဦး”

နှင်းဥက္ကာလွင်၏ မျက်နှာ ကြည်လင်သန့်စင်စွာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သမီးပဲ သမီးမေမေရဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် အခု ဘာကြောင့်.....”

နှင်းဥက္ကာလွင် မဝံ့မရဲမော့ကြည့်၏ ။

“သမီးက ပန်းယွန်းကို မေမေ့နေရာမှာ ထားနိုင်လို့ပေါ့”

ကိုသီဟ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သမီးနားလည်သလို ပြောရရင် သမီး ပန်းယွန်းကိုတွေ့တော့ ချစ်သွားတယ်။ သမီးချစ်သွားတာက သူငယ်ချင်းလို ညီအစ်မလိုမဟုတ်ဘူး။ အမေတစ်ယောက်လို ချစ်သွားတာ ဦးရဲ့။ အဲဒါကြောင့်.....”

“ဦးတော့ ခေါင်းရှုပ်နေဆဲပဲ”

“ပန်းယွန်းကလည်း သမီးကိုချစ်တယ်တဲ့”

ကိုသီဟခမျာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်မရသူကဲ့သို့ပင်။
အဖြေရှာလေ ရှာမရလေ။

နှင်းဥက္ကာလွင်မျက်နှာမှာတော့ ကိုဥက္ကာလိုပင် ကြည်လင်ရွှင်ပျနေ၏ ။
တကယ်ပင် သူ မကျေ နပ်ကြည်နူး ပြုံးပျော်နေသည့်ဟန်။

“ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်။ ဒါလက်တွေ့ကျတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရ၏။ သူတို့တစ်တွေအတွက်

ဝမ်းသာရသည်ကတစ်ဖက်၊ သူတို့တစ်တွေ ၏ ရေစက်ဆန်းကြယ်မှုကို ဉာဏ်မမီသည်က တစ်ဖက် ကိုသီဟ ခေါင်းထဲမှာ လွန်ဆွဲနေဆဲ။

*

အခန်း(၁၀)

မကြာမီမှာပင် မန္တလေးမှဆင်းလာသော ကိုစိန်တင်နှင့် ကိုသီဟတွေ့ဆုံရသည်။ ကိုစိန်တင် ဆင်းလာသည်က ကိုဥက္ကာနှင့် ပန်းယွန်း မင်္ဂလာကိစ္စဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုမှတော့ မထင်နဲ့ဗျာ ကိုစိန်တင်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား သမီးပန်းယွန်းကို ကိုဥက္ကာနဲ့ သဘောတူတာပဲလား။”

မေးခွန်းက မသင့်လျော်မှန်းကို ကိုသီဟသိပါ၏။ သို့သော် ရင်းနှီးသောသူများမို့ အားမနာ ပါးမနာ မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစိန်တင်က လေအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြ၏။

“ခင်ဗျား မေးမယ်ဆိုလည်း မေးသင့်ပါတယ်။ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင် ကျွန်တော့်သမီး နုနု ထွတ်ထွတ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက် အဖေ၊ မုဆိုးဖို၊ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ် ပေးစားချင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုယ်တိုင်က ကိုဥက္ကာဘက်က ပါနေပြီဆိုတော့.....”

“ကိုဥက္ကာဘက်ကပါတယ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ကိုသီဟ။ ကိုဥက္ကာက အိမ်ထောင်ရှိဖူးတဲ့သူမို့ စည်းရုံးကောင်းသွားလို့ မဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုယ်နှိုက်ကိုက ကိုဥက္ကာကို မေတ္တာရှိနေတာကိုးဗျ”

“ကျွန်တော် အဲဒါကို သိပ်သဘောမပေါက်တာ”

“ဆန်းကြယ်တဲ့ဖူးစာလို့ပဲ မှတ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကိုပြောင်းတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ဝန်ကို မန္တလေးမှာမွေးတယ်။ အဲဒီကလေးဟာ ပန်းယွန်းပဲ။ ပန်းယွန်း နှစ်နှစ်ကျော်သုံးနှစ် စကား ပြောတဲ့အခါ တစ်ခါတစ်ခါ ထူးဆန်းတာတွေကို ပြောတယ်”

“ဘာတွေပြောလဲ”

“သူ့အိမ်က ဒီအိမ်မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်တို့၊ သူ့မှာ သမီးရှိတယ်တို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော်တို့က ပန်းယွန်းဟာ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်စားတာပဲလို့ အကြမ်းဖျင်း တွေးမိခဲ့ ကြတယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါတော့ မခန့်မှန်းမိခဲ့ကြဘူး။ ပန်းယွန်းကြီးလာတော့လည်း အဲဒါတွေ ထပ် မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု တော့ရှိတယ်ဗျ။ ပန်းယွန်းကိုချစ်လို့ လာရောက်တောင်းရမ်းကြသူတွေရှိတယ်။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်တွေပါပဲ။ ပန်းယွန်းက လက်မခံဘူးဗျ။ လုံးဝကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့တာချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ခုကျမှဗျာ။ ကိုဥက္ကာက သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ လိုလိုလားလားလက်ခံတယ်။ အဲဒါ မဆိုးဘူးလား။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက သဘောတူလိုက်ရတာ ။ ပန်းယွန်းဟာ တစ်ချိန် က ကိုဥက္ကာရဲ့ဇနီး မြသက်နှင်းဝင်စားတာလားတော့ မဖြေတတ်ပါဘူးဗျာ”

ကိုသီဟစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ရှင်းသွားသည်ဟု ဆိုရမည်။

“ကိုဥက္ကာက သူ့ဇနီးမြသက်နှင်းရဲ့ ပခုံးမှာ အမှတ်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ။ အဲဒါ သမီးမှာလည်း ပခုံးမှာ အမှတ်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်လေ”

ကိုစိန်တင်၏ နောက်ဆက်တွဲစကား။

*

အခန်း(၁၁)

ကိုဥက္ကာနှင့် ပန်းယွန်းတို့မင်္ဂလာပွဲအောင်မြင်ပျော်ရွှင်စွာ ပြီးမြောက်သွားခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကိုဥက္ကာတို့မိသားစုလေးမှာသုံးယောက်ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်သီရိဂေဟာလေးပါ။

ကိုဥက္ကာကလည်း ပန်းယွန်းကို ချစ်၊ ပန်းယွန်းကလည်း ကိုဥက္ကာကိုချစ်။ ပန်းယွန်းကို နှင်းဥက္ကာ လွင်ကလည်း ချစ်၊ နှင်းဥက္ကာလွင်ကို ပန်းယွန်းကလည်း ချစ်။ အချစ်အိမ်ကလေး ဖြစ်နေလေသည်။

ကြည့်ပါဦး.....။ ကိုသီဟအလည်ရောက်သွားတော့ ကိုသီဟကို အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုရင်း.....

“ကိုအုတ်ရေ....ဒီမှာ ဧည့်သည်လာတယ်။ ဘယ်သူလဲ ထွက်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပေါ်တော်မူကြီး”

ပန်းယွန်းက အိမ်ထဲကို လှမ်းပြောသည်။

ဟိုတုန်းက မြသက်နှင်းက ကိုဥက္ကာကိုခေါ်သလို ‘ကိုအုတ်’တဲ့။

ဟိုတုန်းက မြသက်နှင်းက ကိုသီဟအလည်သွားတိုင်း (အလာကျဲတတ်သော ကိုသီဟ)ကို နောက်ပြောင်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ‘ပေါ်တော်မူကြီး’ တဲ့။

“ကိုသီဟမဟုတ်လား ချစ်ရဲ့။ လာပြီ....လာပြီ”

ကိုဥက္ကာအပြင်ကို ထွက်လာသည်။ ဟိုတုန်းက မြသက်နှင်းကိုခေါ်သလို ယခု ပန်းယွန်းကို ‘ချစ်’ တဲ့။

“သမီးလေးရေ.....ဦးသီဟဖို့ ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ပါဟေ့”

ကြည့်.....။ ပန်းယွန်းက သူ့ထက်အသက်တစ်နှစ်ကြီးသော နှင်းဥက္ကာလွင်ကို လှမ်းပြောပုံ။ ‘သမီး’တဲ့လား။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ သမီး ဖျော်ပြီးယူခဲ့မယ်”

ဟော.....နှင်းဥက္ကာလွင်ကလည်း သူ့ထက်ငယ်သော ပန်းယွန်းကို ‘မေမေ’ တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ ‘သမီး’ တဲ့။ ကိုသီဟ ပြုံးလိုက်မိ၏ ။ ပီတိပြုံးပါ။ ရင်ထဲမှာ စမ်းချောင်းလေးစီးသလို ချမ်းမြေ့မှုကလည်း အပြည့်။

မည်သို့ပြောရပါ။ သင်ကော မည်သို့ခံစားရပါသနည်း။

“ဂန္ထီရရေစက်” ဟုပဲ အမည်တပ်ကြမလား.....။

“ဂန္ထီရရေစက်” ဟုပဲ သတ်မှတ်ရလေမလား.....။

သီဟထိပ်တင်စော